

Once upon a time in mijn vest.

Kleding was altijd een status symbool en is dit vandaag nog altijd.

Ik had een afspraak in een groot kantoorgebouw en de vriendelijke balie-juffrouw zei dat ik koffie mocht nemen aan de automaat.

Vanuit mijn luie zetel keek ik wat rond naar de metershoge plafonds met enorme verlichting attributen en indrukwekkende glazen ramen, kortom een tempel van luxe en praal. Hippe typetjes slenterden nonchalant af en aan. Hun kapsel bleek uit de etalage van een coiffeurssalon te komen. Stereotiep zijn de gigantisch uitpuilende draagtassen met schouderriem. Wellicht vol belangrijke documenten.

Jeans is blijkbaar uit de mode. Schijnbaar goedkoop grijs-zwarte broeken maken nu de dienst uit met daarboven een grijze getailleerde vest. De vest is stevast te smal of te klein voor hun leeftijd. Het lijken net afgedankte pastoors, alleen het witte stijve boordje ontbreekt.

Naast mij zit er ook zo een figuur. Hij tikt verwoed op zijn laptop en vraagt achteloos of de juffrouw van dienst geen snellere wifi-verbinding heeft want het gaat hem te traag. Zijn modieus gesneden vestje heeft alle moeite om zijn prenatale buik te bedekken. Het knoopje dreigt er elk moment de brui aan te geven. Plots krijgt hij een oproep op zijn stoorzender of noemt dit smartphone. Met een rustige zachte stem spreekt hij over een project en vrijblijvende offertes. Mijn eerste indruk over dit maatpak is dat de inhoud niet veel voorstelt, maar ik moet mijn foute inschatting erkennen. De bolle grijze muis blijkt vlot te kunnen praten. Het gesprek duurt enkele minuten en gaat over toelatingen voor een bouwproject. Zijn contact is wellicht iemand van de gemeente. Ik haat het jargon. Maar blijkbaar zit dit bij de aankoop van de vest al in de binnenzak. Het wordt gewoon meegeleverd. De jonge gast bedankt voor de aandacht en haakt af. Nou ja, haakt af, dat was in mijn tijd, nu verbreekt hij de verbinding met een toets. Dat is vooruitgang.

Een nieuwe klant komt naar de balie toe en wordt doorverwezen naar Bolle Gijs. Ze begroeten mekaar hartelijk. Nog nieuws van de gemeente. Ja, ik had ze zojuist aan de lijn.

Ik krijg de indruk dat die lui mekaar gewoon aan het werk houden in een virtuele wereld die niets presteert en alleen maar lult. Een slanke lange griet komt het gezelschap uitbreiden. Ze draagt een soort matrozen truitje met daaronder, jawel, een grijze getailleerde rok en laarsjes. Ze is slank, lacherig en vriendelijk. Beide heren krijgen een kus. Intimiteit op het werk?...Wellicht. "Ik heb hier al een ontmoeting geregeld", zegt de juffrouw, terwijl beide heren verwoed tokkelen op hun smartphone. Blijkbaar hangt de belangrijkheid van de persoon samen met het aantal

onbelangrijke berichtjes die je verstuurt. De juffrouw gaat dan maar koffie in bekertjes halen aan de automaat.

Aan onze tafel ontstaat er ondertussen een soort tassengevecht. Beide heren verplaatsen hun boekentassen onder de tafel, dan naast hun zetel, dan weer naast zich in de zetel. Het lijkt een soort ritueel. De dikke is nog het hevigst van allemaal. Net als de gediensstige lange juffrouw met drie koffies komt aanzetten plaatst de dikke zijn aktentas pal voor haar voeten. Het meisje struikelt en tracht de koffies te redden. Tevergeefs. Alle drie koffies komen op de grijze jurk van een wachtende gillende dame terecht. De dikke stamelt een reeks verontschuldigen, en wil de verbrandde dame troosten. Maar deze lijkt eerder geneigd de jongeman een oorvijs te willen geven dan naar zijn overbeleefd gelal te willen luisteren.

De baliejuffrouw komt toegesnel met een handdoek. Maar de koffie was van goede kwaliteit, ruikt lekker en was heet. Het tumult verstoort uitermate de commerciële sfeer. Met één welgemikte hete koffie ligt heel het handelscentrum plat. Er komt al iemand aandraven met de EHBO kist en het slachtoffer wordt weggeleid naar een rustigere omgeving. Immers rust is de sleutel van succes. Bolle Gijs is intussen alweer druk doende met smartphone en ingeplugde toestelletjes waarvan de modale burger de betekenis niet snapt. Ik zit daar maar wat te zitten zonder smartphone of tablet en begin me af te vragen of ik ook niet beter zou gaan tokkelen op één of ander object. De gigantisch hoge ruimte is akoestisch dik in orde. Je hoort het tikken van de vingers op de machientjes. Ik begin met een onverstaanbare grijs het getik na te apen op de rand van mijn stijlvolle zetel. Soms zit ik er wat naast maar toch lukt het me ruim goed. Bolle Gijs heeft me al eens een blik gegund maar is nu blijkbaar de kluts kwijt. Hij schakelt over op tablet. Maar ik volg hem in zijn tijdgedrag. Ik kijk daarbij ongeïnteresseerd met de blik op oneindig.

Nu de vrede herwonnen is en het koffie incident gesloten komen er twee bedienden mijn richting uit. "Mijnheer, een vraagje, is die elektrische auto van u?" "Ja zeg ik, sta ik fout?" "Neen, maar u mag hier altijd aan onze laadpaal voor de deur opladen." "Goed zeg ik, dank u." "Mag ik u vragen of u hem nu voor de deur zou willen zetten? We hebben namelijk net een persconferentie over elektrisch rijden en aanverwanten begrijpt u, en dat is dan toch wel het ultiem bewijs dat er elektrisch wordt gereden." "Och, zeg ik, als het dat maar is." Ik zal hem even verplaatsen, als u voor mij een lekkere koffie met melk en suiker laat aanrukken. Maar let wel op voor de bolle aktentas van die meneer daar. Je kunt er over vallen." Met deze uitspraak veegde ik in één strek de bewonderende blikken van de Bolle weg. Ik was immers al zeventien rangen gestegen in zijn achting, hij begon mij al als één van de zijnen te rekenen.

Toen ik terug binnenkwam stond er bijna een welkomstcomité te wachten met dank u, en de koffie staat klaar hoor.

Achteraf vernam ik dat de minister op bezoek was, en dat verklaarde weeral veel.

Ministers die komen alleen waar de koffie lekker en heet is en waar grijze robotachtige wezens over de geboende vloeren schuiven met laptops in de hand en een hoorapparaat gekoppeld aan de smartphone.

Het heeft allemaal iets van ver van mijn bed show. Een irreële wereld waarin mensen beslissen hoe u en ik morgen anders gaan leven.

Een minister praat met mensen, die met projecten zitten waarvoor de wetten moeten aangepast worden, zodat deze projecten rendabel worden. U en ik betalen dan de rekening. Denk daarbij aan vuilniszakken. Eerst gratis en nu peperduur. Het containerpark: eerst gratis nu onbetaalbaar. Of water of elektriciteit en ga zo maar door. Dit laat toe dat de Grijze Bolle aktentasezoulers kunnen blijven schuiven en koffie morsen op goed geboende vloeren. De Gieren zijn niet meer tevreden met de overgebleven karkassen, ze gaan nu zelf op jacht.

Voor alle duidelijkheid doet deze minister het in mijn ogen nog heel goed. Iets veranderen in een vast geroest systeem is niet eenvoudig. Vooruit durven blikken en risico beslissingen nemen zonder veel budget is nog veel moeilijker.

Once upon a time in mijn vest, zal ik toch ook een smartphone moeten stoppen.

